

А. А. Лазарєв, кандидат юридичних наук,
доцент кафедри адміністративного права,
інтелектуальної власності та цивільно-правових дисциплін
Київського університету інтелектуальної власності та права,
заслужений юрист України
ORCID ID: 0009-0006-2200-0425

Р. Б. Шишка, доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри адміністративного права,
інтелектуальної власності та цивільно-правових дисциплін
Київського університету інтелектуальної власності та права
ORCID ID: 0000-0002-0532-1909

І. О. Глобенко, доктор філософії в галузі знань «Право»,
доцент кафедри адміністративного права,
інтелектуальної власності та цивільно-правових дисциплін
Київського університету інтелектуальної власності та права
ORCID ID: 0000-0002-3058-521X

О. О. Мельник, кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри адміністративного права,
інтелектуальної власності та цивільно-правових дисциплін
Київського університету інтелектуальної власності та права
ORCID ID: 0000-0002-2088-630X

В. В. Галуцько, доктор філософії в галузі знань «Право»,
доцент кафедри адміністративного права,
інтелектуальної власності та цивільно-правових дисциплін
Київського університету інтелектуальної власності та права
ORCID ID: 0000-0002-8133-6766

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ПРАВОВІДНОСИН У МЕДИЧНІЙ СФЕРІ УКРАЇНИ

У статті розкрито сутність і зміст нормативно-правового забезпечення інформаційних правовідносин у медичній сфері України в умовах цифрової трансформації суспільства. Наголошено, що правова система охоплює сукупність законів, підзаконних актів, політик і правових принципів, які визначають межі діяльності суб'єктів і забезпечують упорядкування суспільних відносин. Розкрито роль інформаційного права у формуванні безпечного цифрового середовища, що поєднує правові, технічні, етичні та соціальні аспекти. Підкреслено значення нормативного регулювання у сфері персональних даних, спрямованого на забезпечення балансу між правом особи на приватність і суспільною потребою в інформаційній відкритості. Особлива увага приділена питанням медичної конфіденційності, захисту персональної інформації та забезпечення права пацієнта на доступ до достовірних відомостей про стан здоров'я. Зазначено, що нормативно-правова база у сфері охорони здоров'я визначає медичну інформацію як об'єкт підвищеного правового захисту, а охорону здоров'я як конституційний обов'язок держави. Установлено, що сучасна правова система має поєднувати принципи відкритості, достовірності, рівного доступу до інформації та захисту особистого життя з етичними засадами медичної практики. Акцент зроблено на потребі гармонізації національного законодавства з європейськими стандартами інформаційної безпеки, прозорості та відповідальності. Визначено, що ефективне нормативно-правове забезпечення сприяє розвитку цифрової медицини, утвердженню довіри у сфері інформаційних відносин і зміцненню гарантій захисту прав людини. Підсумовано, що правова регламентація у сфері інформаційних відносин має забезпечувати не лише технічний і процедурний порядок, а й стабільність, справедливість і передбачуваність у діяльності суб'єктів. У результаті така система постає як основа правопорядку, інформаційної безпеки та сталого розвитку цифрового суспільства, у якому поєднуються інтереси держави, суспільства та особи.

Ключові слова: безпека, баланс, держава, доступ, етика, інформаційні правовідносини, конфіденційність, медицина, нормативно-правове забезпечення, пацієнт, персональні дані, правопорядок, приватність, цифровізація, здоров'я.

A. A. Lazarev, R. B. Shyshka, I. O. Hlobenko, O. O. Melnyk, V. V. Halunko. Regulatory and legal support for information relations in the medical sphere of Ukraine

The article reveals the essence and content of the regulatory and legal support of informational relations in the medical sphere of Ukraine under the conditions of digital transformation of society. It is emphasized that the legal system encompasses a set of laws, subordinate acts, policies, and legal principles that define the boundaries of activities of the subjects and ensure the ordering of social relations. The role of information law in shaping a secure digital environment that combines legal, technical, ethical, and social aspects is outlined. The importance of normative regulation in the field of personal data is emphasized, aimed at ensuring a balance between the individual's right to privacy and the public need for informational openness. Special attention is paid to issues of medical confidentiality, protection of personal information, and ensuring the patient's right to access reliable data about their health status. It is noted that the regulatory and legal framework in the field of health care defines medical information as an object of increased legal protection, while health care itself is regarded as a constitutional duty of the state. It is established that the modern legal system should combine the principles of openness, accuracy, equal access to information, and protection of private life with the ethical foundations of medical practice. Emphasis is placed on the need to harmonize national legislation with European standards of information security, transparency, and accountability. It is stated that effective regulatory and legal support contributes to the development of digital medicine, the establishment of trust in the sphere of informational relations, and the strengthening of guarantees for the protection of human rights. It is concluded that legal regulation in the sphere of informational relations should ensure not only technical and procedural order but also stability, fairness, and predictability in the activities of subjects. As a result, such a system appears as the foundation of legal order, information security, and sustainable development of the digital society, where the interests of the state, society, and the individual are harmoniously combined.

Key words: balance, confidentiality, data protection, digitalization, ethics, health, information relations, law and order, legal framework, medicine, patient, personal data, privacy, security, state.

Вступ. Сучасна система нормативно-правового забезпечення інформаційних правовідносин у медичній сфері України формується в умовах активної цифрової трансформації, що докорінно змінює підходи до управління інформацією та захисту персональних даних. Розвиток електронної медицини, телемедицинських технологій і цифрових реєстрів пацієнтів вимагає оновлення правових засад регулювання інформаційних процесів. Зростає значення правових гарантій приватності, конфіденційності та безпеки інформації, що стосується здоров'я людини. При цьому держава має забезпечити баланс між відкритістю інформаційного простору й охороною прав особи на приватність і гідність. Від ефективності нормативно-правового регулювання залежить не лише якість надання медичних послуг, а й довіра суспільства до цифрової медицини. Правове забезпечення у цій сфері виступає ключовим чинником стабільності, передбачуваності й справедливості у відносинах між державою, медичними установами та громадянами.

Проблема правового регулювання інформаційних правовідносин у медицині полягає у фрагментарності та неузгодженості чинного законодавства, відсутності єдиного підходу до визначення статусу медичної інформації, а також у недосконалоості правових гарантій конфіденційності. Значна частина нормативних актів застаріла або не враховує виклики цифровізації, що створює колізії у практиці застосування права. Недостатньо врегульованими залишаються питання розмежування доступу до персональних медичних даних, збереження лікарської таємниці в умовах електронного документообігу, а також захисту від неправомірного втручання у приватне життя. Водночас міжнародні стандарти ЄС у сфері інформаційної безпеки та захисту персональних даних встановлюють високі вимоги до державного і корпоративного управління інформацією. Українське законодавство лише частково адаптоване до цих стандартів, що зумовлює потребу у створенні комплексної системи правового забезпечення цифрового медичного простору. Проблематика ускладнюється також етичними аспектами взаємодії між пацієнтом і медичним працівником у цифровому середовищі, що вимагає нових правових підходів.

Актуальність нормативно-правового забезпечення інформаційних правовідносин у медичній сфері зумовлена стрімким розвитком цифрових технологій, які докорінно змінюють способи зберігання, обробки та передачі медичних даних. В умовах впровадження електронної системи охорони здоров'я особливого значення набувають питання забезпечення конфіденційності, достовірності та захисту персональної інформації пацієнтів. Цифровізація медицини створює як нові можливості для підвищення якості медичних послуг, так і ризики неправомірного втручання у приватне життя людини. Недосконалість чинного законодавства, його фрагментарність і відставання від європейських стандартів інформаційної безпеки вимагають глибокого оновлення правової бази. У сучасних умовах держава має забезпечити баланс між прозорістю медичної інформації та дотриманням прав людини на приватність і гідність. Підвищення ролі правового регулювання у цій сфері сприятиме формуванню довіри до електронної медицини та стабільності цифрового середовища.

Огляд останніх досліджень. Питання інформаційних правовідносин та їхнього правового забезпечення розглядали у своїх працях такі науковці: В. Афанасьєв, І. Арістова, К. Бєлякова, В. Гавловський, М. Гончаров, С. Давиденко, О. Додонова, Д. Дюжев, С. Єсімов, В. Кнігавка, Л. Коваленко, М. Ковалів, В. Копилов, О. Кохановська, Ю. Курилюк, М. Кучерявенко, Р. Майданик, Ю. Максименко, А. Марущак, О. Мінцер, І. Сенюта, О. Синєокий, Н. Федіна, М. Фігель, В. Філатов, О. Шевчук, О. Ярема та інші. Учені відзначають відсутність єдності в понятійному апараті інформаційного та медичного права, а також недосконалість правового регулювання цифрових відносин.

Мета статті полягає у визначенні змісту, особливостей і напрямів удосконалення нормативно-правового забезпечення інформаційних правовідносин у медичній сфері України в контексті сучасних викликів цифрового суспільства.

Виклад основних положень. Згідно з Юридичним глосарієм Кобрієф зазначено, що правова (нормативно-правова) система є сукупністю законів, регуляцій, політик і правових принципів, які визначають межі діяльності суб'єктів та порядок вирішення правових спорів. Вона охоплює закони, судову практику, адміністративні акти, а також міжнародні угоди, що діють у певній юрисдикції. Основне призначення такої системи забезпечення послідовності, справедливості й передбачуваності у правозастосуванні, а також захист прав суб'єктів і запобігання зловживанням. Через приклад діяльності підприємства у сфері охорони довкілля автори демонструють, як правова рамка встановлює вимоги до ліцензування, безпеки та звітності. Нормативно-правове забезпечення розглядається як фундаментальна основа, що гарантує правову визначеність, баланс інтересів і стабільність у суспільних відносинах [1].

У науковій доктрині поняття, мета та завдання нормативного регулювання визначаються як система впорядкування суспільних відносин через установа загальнообов'язкових правил поведінки. Його сутність полягає у створенні нормативного порядку, що забезпечує передбачуваність, стабільність і узгодженість суспільного життя. Завдяки цьому регулювання виступає інструментом гармонізації взаємодії між індивідами та соціальними спільнотами. Воно формує межі дозволеної поведінки, тим самим підтримуючи баланс між особистою свободою і суспільною дисципліною. Завдання нормативного регулювання полягає у розробленні засобів соціального контролю, які сприяють дотриманню загальних правил [2, С. 95-102].

У галузі інформаційного права нормативне регулювання охоплює впорядкування суспільних відносин, що виникають у процесі створення, зберігання та використання інформації в цифровому середовищі. Воно являє собою систему соціальних норм, спрямованих на безпечну та етичну взаємодію користувачів баз даних, інформаційних систем і хмарних технологій. Головною метою є створення передбачуваного правового простору для ефективного функціонування інформаційних процесів. Таке регулювання водночас стимулює технологічну адаптацію та захист цифрових прав. Його завдання включають формування норм, які узгоджують технічні інновації з етичними принципами суспільства. У такий спосіб забезпечується стійкість і надійність цифрової інфраструктури. Джерельна база нормативного регулювання в інформаційній сфері включає як державні, так і інші публічні та корпоративні акти, що встановлюють загальні правила поведінки. Сюди належать внутрішні політики установ, кодекси етики, технічні стандарти, організаційні інструкції та професійні рекомендації. Ці джерела утворюють систему норм, що мають етичний, технічний, організаційний і корпоративний характер. Особливістю є те, що їх виконання здебільшого підтримується не юридичним примусом, а моральними, репутаційними або внутрішньокорпоративними санкціями. Нормативне регулювання виходить за межі державного впливу, охоплюючи саморегуляційні інститути суспільства. Це сприяє гнучкості та ефективності правового впливу у сфері інформаційних відносин [3, С. 219-256].

У сфері персональних даних правове регулювання відіграє ключову роль у захисті приватного життя людини. Воно визначає правила щодо збору, обробки, зберігання та використання персональної інформації фізичних осіб. Основна мета полягає у досягненні балансу між правом особи на недоторканність приватності та суспільною потребою в інформаційній відкритості. Завдання полягає у створенні механізмів захисту від неправомірного доступу, розголошення чи використання даних. Такі правові норми формують гарантії інформаційної безпеки громадян та підвищують рівень довіри до цифрових відносин. Вони забезпечують дотримання стандартів прозорості, відповідальності та доброчесності в обігу даних [4, С. 121-129].

Отже, нормативно-правове забезпечення у сучасній правовій доктрині трактується як упорядкована система законів, підзаконних актів, політик і правових принципів, що визначають межі діяльності суб'єктів і порядок вирішення правових спорів. Його головна мета полягає у впорядкуванні суспільних відносин шляхом встановлення загальнообов'язкових норм, які забезпечують стабільність, передбачуваність і гармонію в суспільному житті. У сфері інформаційного права таке регулювання спрямоване на створення безпечного та етичного цифрового середовища, що враховує розвиток технологій і потреби користувачів. Особливо важливим є правове регулювання персональних даних, яке покликане зберегти баланс між правом особи на приватність і суспільним інтересом в обігу інформації. Джерела нормативного регулювання охоплюють державні, публічні та корпоративні акти, внутрішні політики, кодекси етики, стандарти й інструкції. Такі норми ґрунтуються не лише на юридичній відповідальності, а й на моральних та репутаційних засадах. У результаті нормативно-правове забезпечення постає як основа правопорядку, цифрової довіри та стабільного розвитку інформаційних відносин.

Ю. Максименко у своїх працях аналізує сучасний стан інформаційного законодавства України, підкреслюючи його фрагментарність і декларативність. Учений зазначає, що норми, які регулюють інформаційні правовідносини, не формують цілісної системи та потребують суттєвого оновлення. Серед ключових проблем виділяються термінологічна невизначеність, відсутність чіткої ієрархії нормативних актів і недостатня узгодженість між законами. Також звертається увага на невідповідність українських норм міжнародним стандартам, особливо у сфері інформаційної безпеки. Вчений наголошує на важливості адаптації національного законодавства до європейських підходів, що базуються на принципах прозорості та відкритості.

Особливе занепокоєння викликають обмеження доступу громадян до публічної інформації та випадки невиннованого засекречення даних органами влади. Це свідчить про потребу формування єдиної концепції інформаційної політики держави [5].

М. Гончаров систематизував концептуальні підходи до розуміння нормативно-правового забезпечення інформаційної безпеки в умовах трансформації українського суспільства. Він розглядає державну політику у цій сфері як стратегічно орієнтовану на створення відкритого інформаційного простору, інтегрованого у глобальні мережі. Нормативна база, на думку вченого, має не лише реагувати на інформаційні загрози, а й активно формувати безпечне середовище. При цьому важливу роль відіграє правове регулювання діяльності критичної інформаційної інфраструктури, що забезпечує стабільність національної безпеки. Підкреслюється, що цифровізація висуває нові вимоги до системи управління інформаційними потоками. Йдеться про необхідність поєднання превентивних і проактивних заходів для захисту прав суб'єктів інформаційних правовідносин [6].

Д. Дюжев аналізує інформаційну безпеку через призму конституційного права людини на охорону здоров'я. Наголошується, що впровадження інформаційно-комунікаційних технологій у медичну сферу створює нові можливості для підвищення якості допомоги. До таких інновацій належать телемедицина, дистанційні консультації та електронні медичні записи. Водночас дослідник звертає увагу на ризики, пов'язані з порушенням медичної конфіденційності, несанкціонованим доступом до даних та маніпулятивним впливом інформації. Особливо небезпечними є наслідки для психічного здоров'я пацієнтів у разі зловживань цифровими технологіями. Підкреслюється, що правове регулювання має забезпечувати баланс між розвитком інновацій і дотриманням етичних стандартів у медицині. Це передбачає посилення гарантій лікарської таємниці та добровільної інформованої згоди [7].

О. Шевчук, М. Кучерявенко та С. Давиденко проаналізували правові засади реалізації права пацієнта на доступ до інформації в межах концепції «здоров'я та права людини». Доводиться, що медична конфіденційність виступає необхідною умовою захисту приватності та гідності особи. Вони наголошують, що поняття «пацієнт» охоплює не лише хворих, а й тих, хто звертається по допомогу, розширюючи таким чином коло осіб, чий права потребують захисту. Науковці підкреслюють взаємозалежність між правом на інформацію і правом на охорону здоров'я. Забезпечення належного рівня відкритості інформації має відбуватися без шкоди для безпеки та приватності. Основна мета правового регулювання, за авторами, полягає у гармонізації суспільних інтересів із правами людини. Це вимагає від держави створення збалансованої системи доступу до медичної інформації в умовах цифровізації [8].

Отже, доктринальний аналіз засвідчує фрагментарність, декларативність і відсутність системності у регулюванні інформаційних правовідносин. У наукових підходах акцентується необхідність узгодження національної нормативної бази з європейськими стандартами прозорості, відкритості та інформаційної безпеки. Вчені підкреслюють, що правове забезпечення має бути спрямоване не лише на нейтралізацію інформаційних загроз, а й на формування безпечного середовища, орієнтованого на права людини. Особлива увага приділяється сфері медицини, де цифровізація породжує як нові можливості, так і ризики для захисту персональних даних і медичної конфіденційності. Доктрина визначає необхідність забезпечення балансу між розвитком інноваційних технологій та дотриманням етичних і правових гарантій. Загалом наукова думка сходиться на потребі створення єдиної концепції інформаційної політики, що інтегрує національні та міжнародні стандарти в умовах цифрової трансформації суспільства.

Нормативно-правове регулювання інформаційних правовідносин в Україні базується насамперед на Законі України «Про інформацію», який визначає правові засади доступу, використання, поширення та захисту інформації. У ньому закріплено фундаментальні принципи – відкритість, достовірність, гарантованість права на інформацію, правомірність її використання та забезпечення захисту приватного життя особи. Закон встановлює коло суб'єктів і об'єктів інформаційних відносин, а також механізми реалізації права кожного громадянина на отримання інформації. Особливий акцент зроблено на забезпеченні рівного доступу до інформаційних ресурсів і створенні умов для розвитку інформаційного суспільства. Визначення базових понять «інформація», «захист інформації», «суб'єкт владних повноважень» формує концептуальні основи для системного правового регулювання у цій сфері. Такий підхід сприяє уніфікації термінології та підвищенню ефективності правозастосування. Закон є стрижнем усієї системи інформаційного законодавства держави [9].

Правову основу медичних інформаційних відносин формує Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я», який визначає охорону здоров'я як конституційний обов'язок держави і суспільства. У ньому закріплено невід'ємне право кожної особи на медичну допомогу та створення умов для підтримання здоров'я нації. Закон підкреслює системний і превентивний характер державної політики у сфері охорони здоров'я, заснованої на міжгалузевій інтеграції та відповідальності держави за збереження генофонду народу. Норми документа спрямовані на забезпечення доступності, якості та безпеки медичних послуг. Визначено також взаємозв'язок між охороною здоров'я, соціальним захистом і правом на життя. Правове регулювання у цій сфері спирається на положення Конституції України та міжнародних договорів, що мають пріоритет у разі розбіжностей [10].

Важливою складовою інформаційного законодавства є Закон України «Про захист персональних даних», який встановлює правові засади обробки та зберігання персональних даних. Його мета полягає у гарантуванні права особи на недоторканність приватного життя шляхом регламентації порядку збору, використання та поширення персональної інформації. Закон охоплює як автоматизовані, так і неавтоматизовані форми обробки даних, що забезпечує його універсальність. У документі визначено базові поняття «персональні дані», «володілець», «розпорядник», «знеособлення», які уніфікують понятійно-правовий апарат. Законодавець передбачив, що суб'єктами обробки даних можуть бути як органи влади, так і приватні особи за умови дотримання законних підстав. Контроль за дотриманням вимог законодавства здійснює Уповноважений Верховної Ради України з прав людини [11].

Отже, нормативно-правове регулювання інформаційних правовідносин в Україні ґрунтується на системі законодавчих актів, які визначають засади доступу до інформації, її використання, поширення та захист. У правовій площині закріплено принципи відкритості, достовірності, рівного доступу й захисту приватного життя, що сприяє формуванню інформаційного суспільства. Особлива увага приділяється гарантуванню права кожної особи на отримання достовірної інформації та визначенню механізмів її реалізації. У сфері охорони здоров'я нормативна база підкреслює пріоритет права людини на життя і здоров'я, а також відповідальність держави за створення умов для їх забезпечення. У контексті цифровізації важливим напрямом є захист персональних даних, який передбачає регламентацію порядку їх обробки й контролю за законністю використання. Правове регулювання охоплює як публічний, так і приватний сектори, встановлюючи спільні стандарти для суб'єктів інформаційних відносин. У сукупності ці положення формують комплексну систему, спрямовану на забезпечення балансу між відкритістю інформації та захистом прав людини.

Висновок. Отже, нормативно-правове забезпечення інформаційних правовідносин в Україні є багаторівневою системою, що поєднує конституційні засади, галузеві закони, підзаконні акти та міжнародні норми. Воно спрямоване на впорядкування суспільних відносин, пов'язаних зі створенням, використанням, передачею та захистом інформації в умовах цифровізації. Основоположну роль у цій системі відіграє правове забезпечення реалізації права на інформацію, яке ґрунтується на принципах відкритості, достовірності, рівного доступу та правомірності використання відомостей. Такий підхід гарантує правову визначеність і прозорість діяльності суб'єктів інформаційних відносин. Водночас у правозастосовній практиці спостерігається неузгодженість між окремими нормативними актами, що потребує гармонізації та адаптації до європейських стандартів. Актуальним є формування єдиної державної концепції інформаційної політики, зорієнтованої на забезпечення ефективного правового захисту у цифровому середовищі. Це сприятиме підвищенню правової стабільності та передбачуваності в інформаційній сфері.

У сфері охорони здоров'я інформаційні правовідносини мають особливу правову природу, оскільки охоплюють чутливі категорії медичних даних і персональної інформації. Нормативна база цієї галузі визначає охорону здоров'я як основоположне право людини і конституційний обов'язок держави, який вимагає створення безпечних і доступних умов для збереження життя. Законодавче регулювання має системний і превентивний характер, поєднуючи правові, соціальні та етичні аспекти. Значну увагу приділено дотриманню медичної конфіденційності як гарантії довіри між пацієнтом і медичним працівником. Важливо забезпечити узгодження інтересів держави, системи охорони здоров'я та прав особи на приватність. Такий підхід сприяє розбудові цифрового медичного простору, який відповідає стандартам прав людини. Це дозволяє інтегрувати медичні інформаційні відносини у загальну систему правового регулювання.

Правове регулювання обігу персональних даних є ключовим елементом інформаційного права, оскільки безпосередньо стосується захисту приватного життя людини. Законодавство визначає правила збору, обробки, зберігання та поширення персональної інформації, чітко окреслюючи межі її законного використання. Участь у цих процесах можуть брати як державні органи, так і приватні установи, що забезпечує універсальність правового регулювання. Контроль за дотриманням вимог здійснює спеціально уповноважений орган, який гарантує відповідальність і прозорість дій учасників інформаційних відносин. Важливим напрямом є знеособлення даних як спосіб зниження ризиків порушення приватності. Поєднання державного нагляду з добросовісними практиками обробки інформації сприяє формуванню довіри у цифровому просторі. Це забезпечує високий рівень інформаційної безпеки громадян.

Доктринальні підходи підкреслюють потребу у глибокому оновленні та систематизації інформаційного законодавства України. Наукові дослідження вказують на його фрагментарність, декларативність і відсутність термінологічної єдності, що знижує ефективність правозастосування. Особливої уваги потребує правове регулювання цифрових процесів у медицині, де поєднуються технічні інновації та етичні виклики. Учені наголошують на необхідності створення збалансованої системи, зорієнтованої на права людини, захист персональних даних і конфіденційність медичної інформації. Значущим є приведення національних норм у відповідність до європейських стандартів відкритості та безпеки. Впровадження таких підходів сприятиме ефективному розвитку правової культури у сфері цифрової взаємодії. Це забезпечить узгодженість правових засад із сучасними соціальними потребами.

Отже, нормативно-правове забезпечення інформаційних правовідносин у медичній сфері України є цілісною, багаторівневою системою, яка поєднує конституційні гарантії, галузеве законодавство,

міжнародні норми та етичні стандарти. Його розвиток спрямований на формування відкритого, безпечного й справедливого інформаційного простору, що відповідає потребам цифрового суспільства. Важливою умовою є узгодження державного регулювання з ініціативами професійного та корпоративного самоврядування, які підвищують гнучкість правового впливу. Така система має гарантувати стабільність, прозорість і довіру в медичних та інформаційних відносинах. Вона забезпечує належний захист прав людини, зокрема на приватність, гідність і доступ до достовірної інформації. У підсумку нормативно-правове забезпечення виступає фундаментом правопорядку, розвитку електронної медицини та утвердження інформаційної безпеки громадян.

Список використаних джерел:

1. Legal framework: Overview, definition, and example. Cobrief Legal Glossary, 02 April 2025. San Francisco, CA. URL: <https://www.cobrief.app/resources/legal-glossary/legal-framework-overview-definition-and-example>
2. Загальна теорія права: Підручник / За заг. ред. М.І. Козюбри. Київ.: Ваіте, 2015. 392 с.
3. Інформаційне право України : навчальний посібник. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2022. 416 с.
4. Інформаційне право (у схемах і таблицях) : навчальний посібник / М. С. Уткіна. Суми : Сумський державний університет, 2022. 221 с.
5. Максименко Ю. Є. Нормативно-правове регулювання інформаційних відносин в Україні: стан та перспективи. ГОСЛ – Громадська організація з легалізації. 2014.
6. Гончаров М. В. Тенденції наукових поглядів у сфері нормативно-правового забезпечення інформаційної безпеки України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія: Право. 2022. Вип. 70. С. 24–27. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2022.70.3>
7. Дюжев Д. В. Проблема правового регулювання інформаційної безпеки у медичній сфері // Актуальні проблеми безпеки життєдіяльності: збірник матеріалів Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Кривий Ріг, 24 листопада 2021 р.) / ред. кол. : С. Г. Стеценко та ін. – Кривий Ріг: Донецький інститут ринку та соціальної політики, 2021. С. 116–119.
8. Shevchuk O., Kucheryavenko M., Davydenko S., Babaieva O. Implementation of the patient's right to obtain information in the concept “health and human rights”. *Amazonia Investiga*. 2020. Vol. 9(29). P. 137–163. DOI: <http://dx.doi.org/10.34069/AI/2020.290.05.33>
9. Про інформацію : Закон України від 02 жовтня 1992 № 2657-XII. *Верховна Рада України*. 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2657-12>
10. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19 листопада 1992 № 2801-XII. *Верховна Рада України*. 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2801-12>
11. Про захист персональних даних : Закон України від 01 червня 2010 № 2297-VI. *Верховна Рада України*. 2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2297-17>